

Таърихи Пинҳонии Ояти Чил — Рақами Як

Кушодани мӯҳрҳои нубувватҳо: рӯзҳои охир, Шери Яҳудо ва ҳаракатҳои ниҳони Ваҳй

Jeff Pippenger

2024-09-06

Дар Ваҳй боби панҷум, Шери қабилаи Яҳудо мавқеи Масеҳро ҳамчун Он Касе муаррифӣ мекунад, ки ғолиб омад, то Каломи Худоро мувофиқи иродаи Худ мӯҳр занад ва муҳрро аз он бардорад. Дар соли 1989, пас аз яқсаду бисту шаш сол аз исёни соли 1863, Шери қабилаи Яҳудо шаш ояти охирини боби ёздаҳуми Дониёлро боз намуд. Он оятҳо аз захми марговари папагӣ дар соли 1798 оғоз меёбанд ва шаходатеро дар бораи он муаррифӣ мекунад, ки чӣ гуна захми папагӣ шифо хоҳад ёфт ва аз он ҳам фаротар, то ба захми ниҳони марговари папагӣ. Ин оятҳо аз ҳамон ҷое оғоз меёбанд, ки дар он анҷом меёбанд; бо довари Руми папагӣ.

Он шаш оят шифо ёфтани захми марговари папаро тасвир мекунад, ҳамчунин чӣ гуна иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козиб ҷаҳонро ба Армагеддон мебарад, ки дар ояти чилу панҷум ҳамчун «дар миёни баҳрҳо ва кӯҳи пурҷалоли муқаддас» муайян шудааст.

Алфа ва Омега хислати Масеҳро ифода мекунад, ки ҳамеша анҷомро ба воситаи ибтидо намуна мегардонад. Ҳаракати ислоҳотии як саду чилу чор ҳазор ҳамон ҳаракати фариштаи сеюм аст, ки ҳаракати анҷомӣ мебошад ва оғози он, яъне ҳаракати Миллерӣ фариштагони якум ва дуум, пешакӣ намунаи он гардида буд. Ҳаракати Миллерӣ дар вақти охир, дар соли 1798, оғоз ёфт, ки аз ҳамон ҷо шаш ояти охирини Дониёл ёздаҳум оғоз меёбад, ва ин ҳаракат бо кушода шудани доварӣ дар 22 октябри соли 1844 ба анҷом расид. Ҳаракати як саду чилу чор ҳазор бо қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида ба анҷом мерасад.

Дар оғози ҳаракат дар вақти охир, дар соли 1989, Шери қабилаи Яҳудо шаш ояти охирини Дониёл ёздаҳро мӯҳршиканӣ намуд; ва дар анҷоми ҳаракат, андак пеш аз қонуни якшанбе, ӯ таърихи ниҳонии ояти чиҳилуми Дониёл ёздаҳро мӯҳршиканӣ мекунад. Шарҳи хоҳар Уайт дар бораи он ки қадом қисми Дониёл мӯҳршиканӣ мешавад, ҳам ба он мӯҳршикание, ки дар соли 1989 рух дод, дахл дорад, ва ҳам ба он мӯҳршикание, ки дар моҳи июли соли 2023 оғоз ёфт.

«Китобе ки муҳр зада шуда буд, на китоби Ваҳй, балки ҳамон қисми нубуввати Дониёл буд, ки ба рӯзҳои охир тааллуқ дошт. Навиштаҷот мегӯяд: “Вале ту, эй Дониёл, ин суҳанонро пинҳон дор ва китобро то вақти охир муҳр кун; бисёр касон ҳар сӯ хоҳанд давид, ва дониш афзун хоҳад шуд” (Дониёл 12:4). Вақте ки китоб кушода шуд, ин эълон садо дод: “Вақт дигар нахоҳад буд.” (Нигаред ба Ваҳй 10:6.) Китоби Дониёл акнун аз муҳр кушода шудааст, ва ваҳйе ки Масеҳ ба Юҳанно додааст, бояд ба ҳамаи сокинони замин бирасад. Ба воситаи афзоиши дониш қавме бояд омода карда шавад, то дар рӯзҳои охир устувор биистад. . . .»

«Дар паёми фариштаи якум одамон даъват карда мешаванд, ки Худоро, Офаридгори мо, ки ҷаҳон ва ҳар чизи дар он бударо офаридааст, ибодат намоянд. Онҳо ба як муассисаи папагӣ эҳтиром гузоштаанд ва ба ин васила шарияти Яхуваро безътибор гардониданд, аммо дар ин мавзӯё афзоиши дониш ба амал хоҳад омад». Selected Messages, book 2, 105, 106.

Қисмати китоби Дониёл, ки ба айёми охир дар соли 1989 марбут буд, шаш ояти охирини боби ёздаҳум буд; ва ҳангоме ки ҳаракати яксаду чилу ҷаҳор ҳазор ба анҷоми ҳаракати худ мерасад, он қисмати китоби Дониёл, ки мӯҳраш кушода мешавад, таърихи ниҳони ояти чиҳил аст, ки таърихи аз соли 1989 то қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳидаи Амрико ро ифода мекунад. Таърихи ниҳони ояти чиҳил таърихи яксаду чилу ҷаҳор ҳазор аст. Ҳар пайғамбар бар он давра шаҳодат медиҳад.

Дар ин порча, афзоиши дониш, ки «барои омода сохтани қавме мебошад, то дар рӯзҳои охир устувор биистанд», ифодакунандаи кушода шудани мӯҳри шаш ояти охир дар соли 1989 аст, ва боз ҳам ифодакунандаи кушода шудани таърихи пинҳони ояти чиҳилум мебошад. Дар ҳар ду таърих илҳом муайян месозад, ки бояд афзоиши донише дар бораи қудрати папагӣ ва қонуни якшанбе вучуд дошта бошад. Ҳам дар ибтидо ва ҳам дар анҷоми ҳаракати яксаду чилу ҷаҳор ҳазор, афзоиши дониш раванди сеқадмаи имтиҳонро ба вучуд меорад, ҷунон ки дар боби дувоздаҳуми Дониёл тасвир шудааст.

Ва ӯ гуфт: «Роҳи худро пеш гир, эй Дониёл; зеро ин суҳанон то вақти поён баста ва мӯҳр зада шудаанд. Бисёре пок карда хоҳанд шуд, ва сафед гардонида хоҳанд шуд, ва имтиҳон карда хоҳанд шуд; аммо бадкорон бадӣ хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз бадкорон нахоҳад фаҳмид; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид». Дониёл 12:9, 10.

Тавре ки дар ҳамаи ҳаракатҳои муқаддаси ислоҳотӣ, он се қадме, ки Дониёл онҳоро ҳамчун «пок карда мешаванд, ва сафед карда мешаванд, ва озмуда мешаванд» тасвир мекунад, нишонаи нузули рамзи илоҳиро ифода менамоянд, ки баъдан аз паси он санҷиши пешгӯии ноқомномада меояд ва сипас озмоиши сеюми лакмусӣ, ки ҳислати ду табақаро, ки бар асоси пазируфтани онҳо ё рад кардани онҳо нисбат ба афзоиши дониш, ки мӯҳраш кушода шудааст, ташаккул меёбанд, зоҳир месозад. Бо оғози ҳаракати яксаду чилу чор ҳазор, он се қадм 11 сентябри 2001 буд, ки баъдан 18 июли 2020 омад, ва сипас қонуни якшанбе. Дар анҷоми ҳамаи ҳаракат, он се қадм июли 2023, омадани паёми Нидои Нисфи Шаб ва қонуни якшанбе мебошанд.

Паёме, ки қавми Худоро барои истодан омода месозад ва дар моҳи июли соли 2023 кушода шуд, ҷандин хатти ҳақиқати нубувватиро дар бар дорад, ва дар миёни он хатҳо устухонҳои хушкӣ мурдаи Ҳизқиёл дар боби сиё ҳафтум низ ҷой доранд. Ҳизқиёл ду паёмро пешкаш мекунад. Паёми аввал устухонҳоро боз ба ҳам меоварад, вале танҳо дар паёми дувум буд, ки Исроил бар пойҳои худ ҳамчун лашкари азим бархост. Ду шӯҳиди Ваҳӣ, боби ёздаҳум, ҳангоме бархостанд, ки аз Рӯҳулқудс пур шуданд.

Ва баъд аз се рӯз ва ним рӯзи ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо даромад, ва онҳо бар пойҳои худ истоданд; ва тарси азиме бар онҳое ки онҳоро диданд, фурӯ афтод. Ваҳӣ 11:11.

Ҳизқиёл ҳамин ҳақиқатро таълим медиҳад.

Ва Ё ба ман гуфт: «Эй писари одам, бар поҳои худ биист, ва Ман бо ту сухан хоҳам гуфт». Ва ҳангоме ки Ё бо ман сухан мегуфт, рӯх ба андаруни ман даромад ва маро бар поҳоям барпо дошт, то Ёро, ки бо ман сухан мегуфт, бишнавам. Ҳизқиёл 2:1, 2

Вақте ки Хоҳар Уайт мегӯяд: «бо афзоиши дониш қавме бояд омода карда шавад, то дар рӯзҳои охир устувор биистад». Афзоиши дониш дар масали даҳ духтар ҳамчун «равған» муайян шудааст, ва «равған» «паёмҳои Рӯҳи Худо»-ро ифода мекунад, ҳамчунин «Рӯҳулқудс»-ро, ва низ «хислат»-ро.

Дар байни моҳи июли соли 2023 ва қонуни якшанбеи наздиқулвукӯъ афзоиши дониш вучуд дорад, ки қавми Худоро зинда мегардонад, ва онҳо ба по меҳезанд. Онҳо ба по меҳезанд, ки ин нишон медиҳад «равған»-и паёмеро доранд, ки дар он вақт муҳраш кушода шуд. Онҳо ба по меҳезанд, вақте ки дар зарфҳои худ Рӯҳулқудсро доранд, ва онҳо ба по меҳезанд, вақте ки хислате омода барои мӯҳри Худо доранд.

Қадами аввали озмоиш, ки моҳи июли соли 2023 оғоз ёфт, пас аз он даврае фаро расид, ки ба он номзадҳо имкон медиҳад, ки равғанро қабул намоёнд ё рад кунанд. Онҳое ки онро қабул мекунанд, муҳр зада мешаванд ва сипас ҳангоми қонуни якшанбеи ба наздиқ фарорасанда ҳамчун парчам боло бурда мешаванд. Онҳое ки равғанро рад мекунанд, гумроҳии саҳтро қабул менамоёнд.

Он номзадҳо дар моҳи июли соли 2023 аз ҳоби рӯҳонӣ бедор карда шуданд, ва баъд онҳо пеш аз баста шудани муҳлати озмоиши инфиродии худ бо раванди ниҳонии имтиҳон рӯ ба рӯ гардонида шуданд. Раванди имтиҳон дар доираи санҷиши набавие қарор дода шуда буд, ки бо ташаккули сурати ҳайвон алоқаманд аст, дар ҳамаи замонҳо ки ҳамаи замонҳо номзадҳо бояд дубора ба ҳаёт бозгашта, сурати Масеҳро дар даруни худ шакл меоданд. Сохтори набавие, ки дар он ин санҷиш бояд ба анҷом расад, таърихи аз соли 1989 то қонуни якшанбе мебошад. Нотавонии он номзадҳо барои бедор шудан боис гардид, ки Худованд иҷозат диҳад бидатҳо ворид шаванд.

«Худо қавми Худро бедор хоҳад кард; агар воситаҳои дигар натиҷа надиханд, бидатҳо ба миёни онҳо дохил хоҳанд шуд, ки онҳоро ҷудо карда, коҳро аз гандум ҷудо хоҳанд сохт. Худованд ҳамаи онҳоро, ки ба каломии Ё имон доранд, даъват мекунад, ки аз ҳоби бедор шаванд. Нури гаронбаҳо омадааст, ки барои ин замон мувофиқ аст. Ин ҳақиқати Китоби Муқаддас аст, ки ҳатариҳоеро нишон медиҳад, ки рост бар сари мо қарор доранд. Ин нур бояд моро ба омӯзиши ҷиддии Навиштаҳо ва ба санҷиши бисёр дақиқи мавқеъҳо, ки мо нигоҳ меорем, раҳнамоӣ намояд. Худо мепоҳад, ки тамоми паҳлуҳо ва мавқеъҳои ҳақиқат бо дуо ва рӯза ҳамаҷониба ва пайғирона таҳқиқ карда шаванд». Testimonies, volume 5, 708.

Ҳамаи анбиё ба рӯзҳои охир муроҷиат мекунанд; бинобар ин, дар ҳамаи рӯзҳои охир, дар моҳи июли соли 2023, Худованд кӯшиш намуд, ки қавми Худро «бедор» созад, аммо кӯшишҳои Ё ноком монданд, ва Ё иҷозат дод, ки нахустин баҳс дар бораи рамзе аз Рум дар таърихи адвентистӣ ҳамчун огоҳӣ аз наздик будани анҷом тақрор шавад. Ё инро анҷом дод,

ҳарчанд ки «нури гаронбаҳо» «омада буд, ки барои ин вақт мувофиқ аст». Нуре, ки дар моҳи июли соли 2023 расид, «ҳақиқати Китоби Муқаддас аст, ки хатарҳоеро нишон медиҳад, ки айнан бар сари мо қарор доранд». Он нур мебоист «моро ба омӯзиши ҷиддии Навиштаҳо ва ба бисёр интиқодомези баррасӣ намудани мавқеъҳое, ки мо нигоҳ медорем, раҳнамун месохт».

Таърихи ниҳонии ояти чил дар оятҳои даҳ то понздаҳи Дониёл ёздаҳ тасвир ёфтааст, зеро Алфа ва Омега анҷоми пешгӯии ниҳонии Дониёлро бо ибтидои он нишон доданд. То расидан ба ноумедии 18 июли соли 2020, шайтон дар бораи оятҳои даҳ то понздаҳ иштибоҳ ва ошуфтагӣ ба миён оварда буд, зеро медонист, ки ибтидои боб калиди муаррифии анҷоми боб аст. Сипас баҳси аслии ояти чордаҳ матраҳ карда шуд.

«Ҳеҷ чизе нест, ки фиребгари бузург аз он ба андозаи он битарсад, ки мо бо ҳилаҳои ӯ ошно шавем». Ҷанҷоли Бузург, 516.

Равшан аст, ки аз кӯшишҳои шайтонӣ барои ошуфта сохтани маъно ва мақсади он оятҳо маълум мешавад, ки онҳо қисми муҳими раванди имтиҳонанд, ки ҳоло номзаднорро барои дар шумори яксаду чилу чор ҳазор будан ҷудо мекунад. Хоҳар Уайт таъкид менамояд, ки таърихе, ки дар Дониёл ёздаҳ тасвир шудааст ва пеш аз вақти охир, дар соли 1798, ба иҷро расида буд, дар шаш ояти охирин такрор мешавад.

«Мо вақтро барои аз даст додан надорем. Замонҳои пурошӯб дар пеши рӯи мо ҳастанд. Ҷаҳон аз рӯи ҷанг ба ҳаракат омадааст. Ба зудӣ манзараҳои мусибате, ки дар пешгӯиҳо зикр шудаанд, ба вуқӯъ хоҳанд пайваست. Пешгӯии боби ёздаҳуми китоби Дониёл қариб ба иҷрошавии комили худ расидааст. Бисёре аз таърихе, ки дар иҷрошавии ин пешгӯӣ рух додааст, такрор хоҳад шуд». Manuscript Releases, number 13, 394.

Ман бар он ақидаам, ки тамоми таърихе, ки дар оятҳои якум то сиёнуҳум ифода ёфтааст, дар шаш ояти охирини боб такрор мешавад. Ҳамчунин бар он ақидаам, ки таърихи рӯзҳои охир, ки таърихи анҷоми довариест, ки 22 октябри соли 1844 оғоз ёфт, бо ду давраи асосии нубувватӣ ифода шудааст. Давраи аввал довариро ифода мекунад, ки бар хонаи Худо ба анҷом расонда мешавад, ва пас аз он даврае фаро мерасад, ки дар он доварӣ барои онҳое, ки берун аз хонаи Худо ҳастанд, ба анҷом расонда мешавад. Давраи аввал соли 1989 оғоз ёфт ва бо қонуни якшанбе дар Иёлотҳои Муттаҳида ба поён мерасад, ки он, дар навбати худ, оғози давраи дуюмро нишон медиҳад; ин давра замоне ба анҷом мерасад, ки Микоил бармехезад ва муҳлати озмоиши инсонӣ баста мешавад. Таърихи ниҳонии ояти чиҳилум низ соли 1989 оғоз меёбад ва дар ояти чилуякум, ки ҳамон қонуни якшанбе дар Иёлотҳои Муттаҳида аст, ба анҷом мерасад.

Ин ҳамон таърихест, ки дар оятҳои даҳум то понздаҳуми ҳамон боб зикр шудааст. Ин таърих ба таърихи миллериён аз вақти интиҳо дар соли 1798 то замоне ки доварӣ дар 22 октябри соли 1844 оғоз ёфт, мувозӣ мебошад. Ин ду таърих бо таърихи нубувватие, ки бо таваллуди Масеҳ оғоз ёфта, дар салиб ба анҷом расид, ба таври мувозӣ ҷараён меёбанд.

Таърихе, ки аз соли 1989 оғоз меёбад, давраи озмоишро дар бар мегирад, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз шуд, чунон ки он ба воситаи давраи озмоише, ки 11 августи соли 1840 оғоз гардид, ва давраи озмоише, ки ҳангоми таъмиди Масеҳ оғоз ёфт, намунавӣ шудааст. Ташаккули сурати ҳайвон ба воситаи чандин хатҳои таърихи нубувватӣ намунавӣ гардидааст. Яке аз он тасвирҳои ҳамин ҳамагон давраи замон, вақти муҳригузорию садаи чилу чаҳор ҳазор аст, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт ва бо қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда ба анҷом мерасад. Таърихи пинҳони ояти чилумро инчунин метавон бар хатти аз 22 октябри соли 1844 то исёни соли 1863 ҳампӯш кард.

22 октябри соли 1844 расидани фариштаи сеюмро нишон дод. Чунонки бо расидани ҳар як фариштаи нубувватӣ аст, ӯ паёме дошт, ки мебоист хӯрда мешуд, аммо чунин нашуд; ва Миллеризми Филадельфия ба Миллеризми Лаодикия табдил ёфт, пеш аз соли 1863, вақте ки онҳо расман номи «Адвентистони рӯзи ҳафтум»-ро қабул карданд ва ба саргардонӣ дар биёбони исён оғоз намуданд, ки то ба имрӯз идома дорад. Таърихи аз соли 1844 то 1863 намояндаи онҳост, ки даъвати дар миёни яксади чилу чор ҳазор буданро рад мекунанд. Онҳо шарирони Дониёл дар боби дувоздаҳум, маҷлиси масҳаракунандагони Ирмией, қуништҳои шайтон дар назди Юҳанно ва бокирагони нодони Матто мебошанд.

Паёми хушдор, ки Масеҳ онро ҳамчун «макрӯхоти харобкунанда, ки Дониёли набӣ дар бораи он гуфтааст» тасвир намудааст, хушдорест барои гурехтан пеш аз харобӣ ва парокандагӣ, ки баъдан хоҳад омад. Дар соли 66 милодӣ, генерали румӣ Сестий он хушдорро барои масеҳиёни давраи Руми бутпараст ба амал баровард. Дар асри якум, расул Павлус ҳамин хушдорро барои он масеҳиёне сабт кард, ки дар давраи Руми папавӣ азоб хоҳанд кашид. Хушдор барои нигоҳдорандагони шанбе, то аз шаҳрҳо берун рафта, дар деҳот зиндагӣ кунанд, дар соли 1888 омад, ҳамагон сола ки Билл Блэр, нахустин кӯшиш барои барқарор намудани якшанбе ҳамчун Рӯзи миллии истироҳат, пешниҳод гардид. Билл Блэр он хушдор барои гурехтан буд, дар иҷрои ишораи Масеҳ ба макрӯхоти харобкунандаи Дониёл.

Чунонки бо Кестий дар соли 66 милодӣ, Лоихаи Блэр ба амри илоҳӣ бозпас гирифта шуд. Соли 1888 рӯзи 11 сентябри 2001-ро намунавӣ пешнамоиш медиҳад, зеро Хоҳар Уайт дар ҳар ду таърих фуруд омадани фариштаи Ваҳйи ҳаждаҳро нишон медиҳад. Огоҳӣ дар бораи гурехтан аз шаҳрҳо дар айёми охир аз 11 сентябри 2001 ба қувва даромад. Бинобар ин, Лоихаи Блэри соли 1888 Қонуни Патриотии соли 2001-ро ба таври намунавӣ ифода мекард. Фариштае, ки 11 сентябри 2001 фуруд омад, паёми ниҳони огоҳиро дар се ояти аввали Ваҳйи ҳаждаҳ эълон мекунад, ва паёми ниҳони огоҳӣ ҳамчунин паёми фариштаи сеюм аст, ҳарчанд паёме, ки аз ҷониби фариштаи сеюм дар боби чордахум намояндагӣ мешавад, ҳамагон ифодаҳои ҳақиқат нест, ки дар боби ҳаждаҳум омадааст. Сатр бар сатр, онҳо ҳамагон як паёми огоҳкунанда мебошанд.

Вайронии харобӣ, ки Дониёли набӣ дар бораи он сухан гуфтааст, нишонае буд, ки Масеҳ дод, то муайян созад, ки ҳалқи Ў кай бояд барои муҳофизати худ фирор кунанд. Ин паёми огоҳкунанда аст, ва бинобар ин, бояд паёми ниҳони огоҳкунанда бошад, гарчанде ки он бо калимаҳои дигар аз паёме баён шудааст, ки дар боби чордахум ва ҳамчунин боби ҳаждаҳуми

Ваҳй тасвир ёфтааст. Таърихе, ки дар ояти шонздаҳуми Ирмиё понздаҳ оғоз меёбад, ҳамон давраи нубуввати паёми оғоҳкунанда ва озмоишкунанда аст. Он замоне оғоз меёбад, ки Ирмиё Каломи Худоро меҳӯрад, ва ин ҳангоми нузули фаришта руҳ медиҳад, чунон ки ӯ фуруд омад, вақте ки биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк фуру рехтанд.

Ҳангоме ки Ирмиё эълон мекунад: «Суханони Ту ёфт шуданд, ва ман онҳоро хӯрдм; ва каломи Ту барои ман шодӣ ва фараҳии дилам гардид», ӯ озмоиши нахустини Дониёро оид ба ғизо дар боби якум, ва Юҳанноро дар боби даҳуми Ваҳй, ки китобро аз дасти фаришта гирифта меҳӯрад, намояндагӣ мекунад. Хӯрдани паём аз он ҳангом оғоз меёбад, ки фаришта меояд, ва ҳангоме ки фаришта меояд, нубуввати озмоишии, ки мӯҳраш кушода шудааст, падида меояд. Вақте ки фаришта меояд, давраи нахустини озмоиш оғоз меёбад ва он ҳангоме ба поён мерасад, ки давраи дуюми озмоиш оғоз меёбад; ва ҳангоме ки Микоил бармехезад, давраи дуюми озмоиш ба поён мерасад.

Вақте ки фаришта меояд, борони охири ба боридаи оғоз мекунад.

«Борони охир бояд бар қавми Худо фуруд ояд. Фариштаи қудратманде бояд аз осмон нозил шавад, ва тамоми замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардад». Review and Herald, 21 апрели 1891.

Борони дерро касоне қабул мекунад, ки дар роҳҳои қадимаи Ирмиё роҳ мераванд.

Ҳамин тавр меғӯяд Худованд: «Дар роҳҳои биистед, ва бингаред, ва аз пайроҳаҳои қадим бипурсед, ки роҳи нек кучост, ва дар он роҳ равед, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт». Вале онҳо гуфтанд: «Дар он роҳ нахоҳем рафт». Ҳамчунин ман бар шумо посбонон гузоштам, ки меғӯянд: «Ба садои қарнаи гӯш диҳед». Вале онҳо гуфтанд: «Гӯш нахоҳем дод». Ирмиё 6:16, 17.

«Қарнаи» ки «посбонон» менавозанд, ҳамон паёми Лоудикия аст, ки Ҷонс ва Вагонер дар соли 1888 пешниҳод карданд.

Бо овози баланд нидо кун, дарег мадор; овози худро мисли қарнаи баланд намо, ва ба қавми Ман гуноҳи онҳоро, ва ба хонадони Яқуб хатоҳояшонро нишон деҳ. Ишаё 58:1.

11 сентябри соли 2001 муҳригузори садаи ҷаҳон ҳазор оғоз ёфт. Паёми оғоҳкунанда ба Лоудикия эълон гардид.

«Паёме, ки ба мо тавассути А. Т. Ҷоунс ва Е. Ҷ. Вагонер дода шудааст, паёми Худо ба қавми Лоудикия аст, ва ӯ бар ҳамаи касе ки иқрор мекунад, ки ба ҳақиқат имон дорад, аммо ба дигарон шуоҳҳои аз ҷониби Худо додашударо инъикос намекунад». The 1888 Materials, 1053.

Огоҳӣ ба Лоудикия садои қарнаи посбонони Ирмиёст, ки қавми Лоудикиёни Адвентистони рӯзи ҳафтуми Лоудикиё аз шунидани он сарпечӣ мекунад. Ин ҳамон огоҳист, ки пеш аз қонуни рӯзи якшанбеи наздикоянда аз шаҳрҳо ба мулки деҳот паноҳ бурданро талаб мекунад.

Он чи наве ки ман дар бораи ин хатҳои гуногуни нубувватӣ баён кардам, кӯшише буд барои барангехтани тафаккури фаросатмандонаи шумо, то шуморо ташвиқ намоям, ки он чиро, ки ман ҳоло менависам, ба ростӣ бисанҷед. Эҳтимол муҳимтарин хусусияти сурате барои ҳайвон ва аз ҳайвон он аст, ки дар айёми охир ду шаклирии сурате аз ҳайвон ва барои ҳайвон ба вучуд меояд. Якум, дар Иёлотӣ Муттаҳида, ва баъд аз он дар халқҳои ҷаҳон.

Баъзе хусусиятҳои набавӣ ҳастанд, ки бо сурат барои ҳайвон ва сурат ба ҳайвон вобастаанд ва барои татбиқи дурусти онҳо заруранд, агар мо хоҳем аз раванди имтиҳони набавии ин сурати Рум гузар намоем. Унсури дуёми муҳими давраи имтиҳони сурати ҳайвон (ки онро метавон бо чандин шоҳидон нишон дод) ин аст, ки замони мӯҳрғузориӣ яксаду чилу чор ҳазор дар давраи имтиҳони сурати ҳайвон дар Иёлотӣ Муттаҳида воқеъ мегардад, ва он давраи имтиҳони сурати ҳайвон дар миллатҳои ҷаҳон замонест, ки фарзандони дигари Худо, ки ханӯз дар Бобил дар вақти он қонуни якшанбе мебошанд (ки бо 321 намояндагӣ шудааст), ба рама ҷамъ оварда мешаванд.

Сурати ҳайвон ду давраи мушаххаси ба ҳам вобастаи вақти озмоишно ифода мекунад, ва он ду вақти озмоиш инчунин ҷамъовариӣ ниҳони саду чилу чор ҳазор нафари Ваҳӣ боби ҳафтро ифода менамоянд, ки баъд аз он дар ҳамон боб издиҳомӣ бузург меояд.

Дар ҳангоми қонуни якшанбе Иёлотӣ Муттаҳида, дар ояти ёздаҳуми боби сздаҳуми Ваҳӣ, ҳамчун аждаҳо суҳан меғӯяд. Он гоҳ берун меравад, то ҳамаи халқҳои ҷаҳонро фиреб диҳад ва ба он халқҳо меғӯяд, ки онҳо низ бояд барои ҳайвон як сурати умумиҷаҳонӣ бисозанд, чунон ки Иёлотӣ Муттаҳида ҳамин тавр кард. Даврае, ки аз қонуни якшанбе оғоз меёбад ва бо қонуни якшанбеи Константин дар соли 321 намояндагӣ мешавад, вақте ба анҷом мерасад, ки охириин миллат ба назди Руми папавӣ зону мезанад, ки дар он ҷо қонуни якшанбеи соли 538 намояндагӣ мешавад; зеро дар боби сздаҳум Иёлотӣ Муттаҳида қудрат дорад, ки он суратро барои ҳайвон зинда гардонад ва боис шавад, ки он суҳан гӯяд. Давра бо қонуни якшанбеи соли 321 оғоз меёбад ва бо қонуни якшанбеи соли 538 анҷом меёбад.

Дар соли 2001 ҳукумати Иёлотӣ Муттаҳида Санади «Патриот»-ро ба қонун «табдил дода, эълон кард».

Мо ин таҳқиқотро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.